

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a JUDr. Dalily Marečkové v právní věci **žalobce: žalobce: Z. V.**, nar. , bytem x, zastoupeného JUDr. Mgr. Jiřím Johanou, advokátem se sídlem Gen. Svobody 297/5, Horní Jiřetín, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) A. J., nar. , bytem x, 2) Z. Š., bytem x, 3) Obec P. n. S., se sídlem x, 4) x, s. o., x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2012, sp. zn. SZ_089739/2012/KUSK, čj. 089739/2012/KUSK-DOP/Lac,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 14. 11. 2012 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Benešově, odboru výstavby a územního plánování, oddělení silničního správního úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 3. 2012, sp. zn. ODSH/233/2010/JIB, čj. MUBN/21736/2012/OSSU, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím, jehož zrušení žalobce taktéž navrhuje, nařídil žalobci jako vlastníkově „stavby komunikace na pozemku PK č. 3026/2 v k. ú. P. nad S.“, podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), odstranění uvedené stavby, a současně podle § 130 citovaného zákona stanovil pro odstranění stavby tyto podmínky:

1. *Stavba bude odstraněna nejpozději do 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*
2. *Odstranění stavby bude oznámeno bezprostředně po jejím dokončení stavebnímu úřadu.*
3. *Materiál, získaný odstraněním stavby, bude uložen nezávadným způsobem; odváženou sutí nesmějí být znečišťovány veřejné komunikace.*

4. *Po odstranění stavby bude pozemek upravený tak, aby bylo zajištěno nezávadné odvádění povrchových vod.*
5. *Při odstraňování stavby budou respektovány požadavky uvedené v § 17 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění.*

Stavba obsahuje:

Jedná se o stavbu komunikace ze zámkové dlažby, včetně obručníků a odvodňovacího žalobu.

Žalobce předně namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je neurčité a nesrozumitelné a ve svém výsledku neumožňuje odstranění stavby. Není stanoven rozsah, v jakém má být stavba odstraněna. Stavební činností žalobce došlo pouze ke změně parametrů dosavadní komunikace na uvedeném pozemku, která byla užívána vlastníky ostatních nemovitostí. Podle uvedeného rozhodnutí je uloženo žalobci odstranit celou komunikaci, přičemž lze očekávat nesouhlas vlastníků ostatních nemovitostí. Měl-li správní orgán na mysli odstranění stavby v menším rozsahu, není to z jeho rozhodnutí patrné, a rozhodnutí ukládá odstranit též něco, co není výsledkem stavební činnosti žalobce. Žalobce dále uvádí, že v bodě 4. podmínek pro odstranění stavby je žalobci uložena povinnost upravit pozemek „po odstranění stavby“. Z takto stanovené lhůty však není patrné, v jakém časovém horizontu má žalobce tento bod splnit. Uložené opatření musí obsahovat konkrétní postupy a jejich podmínky, jinak se plnění uložených povinností stává nevymahatelným. Žalobce neví, v jaké lhůtě má danou povinnost splnit a považuje za vhodné stanovení lhůt ve dnech, měsících nebo letech dle § 39 a § 40 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobce dále namítá, že pod bodem 5. citovaných podmínek pro odstranění stavby mu byla stanovena povinnost řídit se § 17 vyhlášky č. 268/2009 Sb., která v odst. 3 stanoví, že „*odstraňování staveb se musí provádět podle předem stanoveného technologického postupu a dokumentace bouracích prací.*“ V rámci tohoto ani jiného řízení nebyly vypracovány a ani nikomu nebyla uložena povinnost tyto podklady vypracovat. Z obsahu rozhodnutí nemůže být žalobci zřejmé, jakým technologickým postupem a dokumentací bouracích prací se má řídit. Žalobce též uvádí, že je mu uložena povinnost provést takové terénní úpravy, které zajistí nezávadné odvádění povrchových vod, ačkoliv z obsahu spisu je zřejmé, že před provedením stavby (jejíž odstranění bylo nařízeno), právě odtokové poměry byly hrubě neuspokojivé a ztěžovali provoz na daném pozemku. Pokud má být vlastníkově uložena povinnost ke stavebním úpravám, měl správní orgán své rozhodování opřít o ustanovení § 137 stavebního zákona. Napadené rozhodnutí se hledisky plynoucími z citovaného ustanovení nijak nezbyvá a bez dalšího žalobci ukládá povinnost k provedení odvodňovacích opatření. Správní orgán se nezabýval ani skutečností, zda nezbytná úprava vyžaduje projektovou dokumentaci a její ověření stavebním úřadem či nikoliv. Správní orgány přivedly žalobce do situace, kdy snahou o naplnění citovaného rozhodnutí by s vysokou pravděpodobností vytvořil opět neoprávněné terénní úpravy.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a navrhl zamítnutí žaloby. S ohledem na celý průběh správního řízení, kdy žalobce byl účastníkem všech jednání a podával žádost o dodatečné povolení stavby, se jeví jeho první námitka jako účelová. Žalobce měl k dispozici geometrické plány se zaměřením a vytýčením pozemku x v k. ú. P. S. s vyznačením stavby na tomto pozemku, takže znal rozsah stavby na tomto pozemku umístěné. Bod 1. podmínek pro odstranění stavby srozumitelně určuje lhůtu k odstranění stavby, jedná se přitom o lhůtu, u níž lze stanovit pouze její počátek. Počátky ostatních lhůt jsou stanoveny a odvozeny ve vazbě na počátek této lhůty, resp. na plnění, které je uloženo. Počátek lhůty dle bodu 4. nemůže být určen přesněji, protože není známo, jestli a kdy žalobce rozhodnutím uložené povinnosti splní. Konec této lhůty je určen splněním povinnosti v tomto bodu uložené, tedy zajištěním nezávadného odstraňování povrchových vod. Odkaz správního

orgánu v bodu 5. na znění citované vyhlášky ve své podstatě představuje poučení žalobce a upozornění na povinnosti, které by byl žalobce stejně povinen dodržet a splnit. K námitce žalobce týkající se nezákonného nařízení terénních úprav žalovaný uvádí, že správní orgány byly vázány skutečností, že část pozemku, na kterém byla stavba předmětné komunikace, se nachází v ochranném pásmu dráhy dle § 8 a § 9 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, a musely zohlednit závazné vyjádření příslušného drážního správního úřadu ohledně odtokových poměrů v ochranném pásmu dráhy. Dále se ve věci odtokových poměrů vyjádřil i dotčený vodoprávní správní úřad. Oba úřady vyžadovaly dodržení povrchových odtokových poměrů tak, aby povrchové vody byly svedeny do propustku ve vlastnictví drah. Odtokové poměry, které vznikly na pozemku nezákonným zásahem žalobce (provedením stavby pozemní komunikace) nevyhovovaly podmínkám ochranného pásma dráhy a dalším požadavkům právních předpisů a docházelo ke splavování zeminy a zanášení propustku. Proto správní orgán uložil žalobci v rozsahu požadavků dotčených správních orgánů terénní úpravu, které mají zajistit nezávadné odvádění povrchových vod. Uložená povinnost úpravy odtokových poměrů povrchových vod je ukládána v rámci stavebního řízení v přiměřeném rozsahu (§ 137 odst. 2 stavebního zákona). Žalovaný dále zdůrazňuje, že žalobce svými námitkami napadá toliko rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Poukazuje dále na vstřícnost správního orgánu I. stupně, který nad rámec zákona přerušil řízení o odstranění stavby a žalobci poskytl možnost jejího dodatečného povolení, poskytoval mu součinnost a poučoval ho k odstranění vad podání žádosti o dodatečné povolení. Žalovaný upozorňuje, že správní orgán nemůže vyhovět žádosti účastníka, pokud žadatel neprojeví součinnost. S odkazem na doktrínu i soudní judikaturu dodává, že nevyhovění žádosti není nezákonností ani vadou rozhodnutí. Tím, že žalobce zůstal více než jeden a půl roku nečinný ve věci dodatečného povolení stavby, sám určil výsledek stavebního řízení. Správnímu orgánu proto pro nečinnost žalobce nezbylo, než dokončit řízení o odstranění předmětné stavby.

Osoba zúčastněná na řízení 1), I. J., ve svém obsáhlém vyjádření k podané žalobě po detailním popisu místních podmínek v okolí stavby upozornil na faktickou neoprávněnost užívání dané komunikace (nemohl být vydán kolaudační souhlas) a připomněl těžkou nehodu, která se na této komunikaci stala jeho manželce. Podle něj žalobce očekával pokračující toleranci ze strany příslušných správních orgánů, resp. využíval ke své potřebě jejich nečinnost a průtahy. K věci samé uvedl, že specifikace stavby provedená stavebním úřadem je dostatečná. Předkládá dále argumenty vyvracející jednotlivé žalobní námitky a podrobně popsal „stavební disciplínu“ žalobce, který se podílel na řadě nepovolených staveb. Upozornil současně na to, že žalobce do protokolu při jednání u stavebního úřadu dne 29. 2. 2010 výslovně uvedl, že položená zámková dlažba je provizorní, neboť výhledově hodlal na tomto místě položit asfalt. Žalobci nic nebrání tento záměr legálně realizovat a zámkovou dlažbu odstranit, jak předpokládal. Upozornil dále na škodu, kterou mu žalobce již způsobil, nemajetkovou újmu včetně psychické a časové zátěže. Černá stavba nemůže požívat zákonné ochrany. Závěrem výslovně zdůraznil, že mu nezbyvá nic jiného, než se bohužel k rozhodnutím správních orgánů přiklonit.

Osoba zúčastněná na řízení 2), Z. Š., ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě taktéž detailně popsal místní podmínky v okolí dané stavby, a zdůraznil, že daná komunikace je užívána od nepaměti, zcela jistě od roku 1941 a 1942, přičemž on ji užívá od roku 1964. Upozornil, že součástí komunikace není jen zámková dlažba, ale i podsyp dlažby jemným šterkem. Pokud by tato vrstva nebyla citlivě odstraněna, hrozí zničení původního povrchu vozovky. Dříve k nemovitostem v dané lokalitě existoval i jiný přístup, ten byl však s ohledem na vybagrování jámy v profilu vozovky žalobcem znemožněn. Jako nejlepší řešení se jeví úprava stavby vozovky veřejně přístupné místní komunikace na daném pozemku podle řádného projektu zpracovaného odbornou firmou a její následné předání do vlastnictví obce nebo státu.

Osoba zúčastněná na řízení 3), Obec P. S., navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Na danou stavbu nelze pohlížet bez posouzení plynoucího z § 132 odst. 5 stavebního zákona. Stavební úřad měl odůvodnit svůj postup v souladu s konkrétním veřejným zájmem. Odstraněním stavby a uvedením pozemkové parcely do původního stavu by došlo ke zhoršení, ne-li zániku zákonných znaků pozemní komunikace dle § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a tím vytvoření protiprávního stavu ve vztahu k § 7 odst. 1 téhož zákona. Stavební úřad měl postupovat podle § 129 odst. 4 stavebního zákona. Rozhodnutí žalovaného je nedostatečně odůvodněné, pomíjející veřejnoprávní úpravu zákona o pozemních komunikacích, pouze se snahou potvrdit rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Daná věc byla řešitelná za užití § 129 odst. 4 stavebního zákona a stavební úpravy, jimž je možno stavbu upravit ve smyslu námitek osob zúčastněných, lze řešit nařízením nezbytných úprav.

Při jednání u soudu žalobce především zdůraznil, že rozhodnutí správních orgánů považuje za vadné proto, že zde chybí konkrétní určení, která stavba má být odstraněna. Provedl jen stavební úpravy spočívající v položení zámkové dlažby a odvodnění. Rozhodnutí nařizuje odstranit celou komunikaci, existující účelová komunikace však nebyla předmětem stavební činnosti žalobce. Pokud správní orgány ukládají žalobci povinnost zajistit odvodnění, právě to žalobce stavebními úpravami učinil, přičemž správní orgány pro toto odvodnění nestanovily žádné podmínky. Napadená rozhodnutí odkazují na právní předpisy, jež se zmiňují o určení technologického postupu, který však taktéž nebyl stanoven. Žalobce upozornil současně na to, že v daném řízení měl správní orgán řešit předběžnou otázku, zda se jedná o komunikaci veřejnou či neveřejnou, z čehož by plynulo, zda je v dané věci k rozhodnutí příslušný obecný nebo specializovaný stavební úřad. Jak dodal, návrh na určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace již podal. K dotazu soudu, proč nereagoval na výzvy stavebního úřadu v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby, žalobce při jednání uvedl, že nezískal nutný souhlas hasičského záchranného sboru, který požadoval rozsah komunikace 3m a nikoliv 2,8m. Když uvedené stavebnímu úřadu sdělil, poradili mu tam, aby plán prostě přemaloval, což by byl ovšem podvod, jehož se žalobce odmítl dopustit. Komunikace je v místě 7 let a její stavbu měl žalobce předjednanou se stavením úřadem i Českými drahami, přičemž dlouhou dobu tato komunikace nikomu nevadila.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání u soudu zdůraznil, že sám žalobce žádal o dodatečné povolení stavby a sám připustil, že stavbu postavil bez povolení. Žalobce přes 3 výzvy stavebního úřadu nedoložil požadované doklady, a proto správní orgány v souladu se zákonem nařídily odstranění předmětné stavby. Co se týče určených podmínek, stavební úřad je stanovil dostatečně určitě, neboť v podstatě postačovalo uložit žalobci uvést komunikaci do původního stavu. Žalovaný současně navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení za 2 úkony ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 39/13.

Osoba zúčastněná na řízení 1) při jednání u soudu upozornila jednak na to, že nebylo prokázáno vlastnictví pozemku, na němž se předmětná komunikace nachází, a jednak na rozdíl označení pozemků v pozemkovém katastru a ve zjednodušené evidenci, kde je pozemek předmětného čísla rozměrově menší. Dotčené osoby se navíc nemohli vyjádřit k žádosti o dělení předmětného pozemku a ani k příslušné projektové dokumentaci. Zdůraznil následně otázku bezpečnosti, kterou se podle jeho názoru žádný z orgánů nezabýval, kdy se všechna podání týkají pouze dodržení stavebních postupů. Podstatné je, z čeho je předmětná komunikace vyhotovena a o jakou dlažbu se jedná. Stavba je ve velmi svažitém terénu a ústí na nechráněný železniční přejezd. Právě za bezpečnost a vhodnost použitelného materiálu odpovídá projektant a z hlediska důležitosti je právě otázka bezpečnosti podstatnější než dodržení stavebních postupů. Předmětná komunikace se navíc v zimě neudrzuje.

Ze správního spisu v projednávané věci především plyne, že dne 13. 1. 2010 zahájil správní orgán I. stupně řízení o odstranění „komunikace na poz. č. 3026/2“, kterou bez

příslušného povolení provedl žalobce (oznámení o zahájení řízení čj. MUBN/2313/2010). Dne 2. 2. 2010 se ve věci stavby výše označené komunikace u správního orgánu I. stupně konalo jednání, kde žalobce uvedl, že podá žádost o dodatečné povolení této stavby do 31. 7. 2010. Žalobce o její dodatečné povolení požádal dne 7. 4. 2010. Dne 23. 4. 2010 správní orgán I. stupně zahájil řízení o dodatečném povolení stavby, protože však žádost neobsahovala potřebné náležitosti, toto řízení přerušil a stanovil žalobci lhůtu k jejich doložení do 31. 7. 2010. Usnesením z téhož dne čj. MUBN/25591/2010, přerušil řízení o odstranění předmětné stavby. V průběhu řízení správní orgán I. stupně postupně vyzýval žalobce k doplnění žádosti dne 30. 7. 2010 a dne 13. 11. 2010. Žalobce dne 28. 7. 2010 a 10. 11. 2010 požádal o prodloužení termínu. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 10. 2011, čj. MUBN/58014/2011/OSSU, řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastavil. Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2012, sp. zn. ODSH/233/2010/JIB, čj. MUBN/21736/2012/OSSU, pak nařídil odstranění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 9. 2012, sp. zn. SZ_089739/2012/KUSK, čj. 089739/2012/KUSK-DOP/Lac (napadeným touto žalobou), zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Součástí správního spisu je též „projektová dokumentace“ zpracovaná v lednu 2011, kterou žalobce předložil, a dále stanovisko Městského úřadu Benešov, odboru životního prostředí, ze dne 10. 3. 2011, čj. MUBN/16103/2011/OOPLH, týkající se dodatečného povolení předmětné stavby obsahující požadavek na doplnění projektové dokumentace a na dodání stanoviska a souhlasu Českých drah a správce toku povodí Vltavy.

Žaloba byla podána včas a je věcně projednatelná, proto soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce provedl stavbu komunikace na pozemku PK x v k. ú. Poříčí nad Sázavou bez příslušného rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. K tomu soud dodává, že řízení o projednávané žalobě spočívá (a může spočívat) pouze v přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí (o odstranění stavby) v rámci žalobcem včas uplatněných žalobních námitek. Řešení jiných sporných otázek souvisejících s danou lokalitou, které mezi žalobcem a osobami zúčastněnými zjevně taktéž existují, není v rámci tohoto řízení možné. Soud se tedy nemohl zabývat otázkami vlastnického práva k pozemkům, jež se v dané lokalitě nachází, přesností jejich evidence v katastru nemovitostí či dokonce problematikou údržby dané komunikace v zimních měsících. Jak již bylo výše uvedeno, tyto otázky nesouvisí s předmětem daného a řízení a nebyly ani součástí žalobních námitek (bodů), jimiž je soud vázán. Namítl-li pak žalobce při jednání u soudu, že správní orgán I. stupně měl jako předběžnou otázku vyřešit mimo jiné to, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci či nikoliv, soud k tomu toliko poznamenává, že žalobce v celém průběhu správního řízení ani v žalobě samotné povahu dané komunikace jako veřejně přístupné nezpochybnil. Jak ostatně sám žalobce při jednání u soudu uvedl (a doložil), návrh na určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace podal až dne 6. 10. 2014 a správní orgán k tomu příslušný se jí bude zabývat.

Relevantní právní úpravu ve vztahu k projednávané věci představuje především ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (tedy ve znění účinném do 31. 12. 2012), podle něhož „*stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby ... prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním*“. Z ustanovení § 130 odst. 1 téhož zákona potom plyne, že „*v povolení nebo nařízení odstranění stavby, terénních úprav anebo zařízení stanoví stavební úřad*

podmínky vyplývající z technických požadavků na stavby, podmínky pro archivování dokumentace, popřípadě požadavky k úpravě pozemku po odstranění stavby. Může též uložit vlastníku stavby povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby“.

Ve vztahu k první uplatněné žalobní námitce, podle níž není stanoven rozsah, v jakém má být stavba odstraněna, soud uvádí, že tento rozsah plyne přímo z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je uvedeno nejen označení příslušného parc. čísla z hlediska umístění stavby na příslušném pozemku, ale stavba je zde výslovně označena jako „komunikace ze zámkové dlažby, včetně obrubníků a odvodňovacího žlabu“. Rozhodně tedy nelze přisvědčit žalobci, že je mu ukládáno odstranit „celou“ komunikaci. Neměl-li žalobce v průběhu celého řízení o odstranění pochybnosti o rozsahu a podobě stavby (včetně řízení o dodatečném povolení stavby, jež sám inicioval a v jehož průběhu dodal projektovou dokumentaci, z níž také plyne, o jakou stavbu se jedná), lze jen stěží předpokládat, že mu není znám rozsah této stavby, jež má být odstraněna. Tuto žalobní námitku tedy soud nemohl shledat důvodnou.

Namítá-li žalobce, že v bodě 4. podmínek pro odstranění stavby je mu uložena povinnost upravit pozemek „po odstranění stavby“, aniž je z něj patrné, do kdy tak má učinit, je nutno připomenout, že i pro postupy podle stavebního zákona se uplatní správní řád (srov. § 192 odst. 1 stavebního zákona). Jak plyne z ustanovení § 74 správního řádu, rozhodnutí je vykonatelné nabytím právní moci nebo pozdějším dnem, který je v jeho výrokové části uveden (odst. 1), rozhodnutí ukládající povinnost k plnění je vykonatelné, je-li v právní moci a jestliže uplynula lhůta ke splnění povinnosti (odst. 2). Vykonatelnost rozhodnutí správního orgánu tedy nastává buď současně s právní mocí rozhodnutí, nebo později. Později než právní moc nastává vykonatelnost rozhodnutí tehdy, je-li ve výrokové části rozhodnutí stanovena lhůta ke splnění určité povinnosti, a ta uplyne později, než se stane rozhodnutí pravomocným. Není-li tedy v bodě 4. rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanovena jiná lhůta než v bodě 1., je zjevné, že žádná delší lhůta pro „úpravu“ pozemku než pro odstranění stavby dána není. Ostatně i ze stanoveného rozsahu lhůty pro odstranění stavby je zjevné, že v rámci ní by žalobce měl dosáhnout i předpokládané úpravy pozemků. Pokud by se případně v průběhu odstraňování stavby ukázalo, že taková úprava je prakticky nerealizovatelná (viz dále), je to otázkou pro vykonávací řízení, nikoliv otázkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí rozhodnutí zrušit (srov. § 113 a § 115 správního řádu). Uvádí-li přitom zmíněný bod 4. podmínek pro odstranění stavby, že „po odstranění stavby bude pozemek upravený tak“, je i z hlediska jazykového zjevné, že rozhodnutí předpokládá, že po odstranění stavby již bude pozemek upraven, a nikoliv (jak se domnívá žalobce), že teprve po odstranění stavby mu bude plynout další lhůta k úpravě pozemku po odstranění stavby. Je sice pravdou, že formulace zvolená správním orgánem I. stupně („po odstranění“) není v tomto ohledu zcela vhodná, v kontextu celého výroku je ovšem stanovení lhůty a uložení povinnosti žalobci srozumitelné.

Pokud jde o žalobcem zmiňovaný odkaz na § 17 vyhlášky č. 268/2009 Sb., zde je třeba připomenout, že z citovaného ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona plyne pro stavební úřad možnost uložit stavebníkovi povinnost předložit návrh technologického postupu, nejedná se tedy o obligatorní součást každého řízení (rozhodnutí) o odstranění stavby. Není-li povinnost vypracování takového postupu stanovena, nemusí se jím žalobce logicky řídit. Ani tato žalobní námitka tedy podle názoru soudu nemůže být důvodná.

Žalobce v rámci žaloby současně namítal, že je mu uložena povinnost provést takové terénní úpravy, které zajistí nezávadné odvádění povrchových vod, ačkoliv z obsahu spisu je zřejmé, že před provedením stavby (jejíž odstranění bylo nařízeno), právě odtokové poměry

byly hrubě neuspokojivé a ztěžovali provoz na daném pozemku. K této námitce je třeba předeslat, že předmětem zájmu soudu při přezkumu rozhodnutí o odstranění stavby nemůže být stav navozený stavbou provedenou bez příslušného povolení (rozhodnutí či opatření stavebního úřadu). Předmětem řízení před správním orgánem bylo odstranění předmětné stavby, přičemž správní orgán dospěl k závěru o naplnění podmínek pro její odstranění a jeho rozhodnutí dopadá na situaci po odstranění předmětné stavby, přičemž tento rozsah musí být určující i pro soudní přezkum. Tvrzené zlepšení poměrů v důsledku dané stavby nemůže být pro rozhodnutí o jejím odstranění určující. Pokud pak žalobce dále tvrdí, že správní orgán měl postupovat podle § 137 stavebního zákona, ani s touto argumentací se zdejší soud nemohl ztotožnit, neboť řízení podle citovaného ustanovení (řízení o nezbytných úpravách) je řízením samostatným (odlišným) od řízení o odstranění stavby (jejím dodatečným povolením). Není samozřejmě vyloučeno, aby takové řízení bylo v podmínkách projednávané věci zahájeno (srov. § 137 odst. 3 stavebního zákona), pokud ale správní orgán I. stupně vedl řízení o odstranění stavby, nelze v tom shledávat jakékoliv jeho pochybení (vadu řízení) či nezákonnost.

K námitce, podle níž není zřejmé, za jakých podmínek (jakým způsobem) má žalobce zajistit nezávadné odvodnění povrchových vod, Krajský soud v Praze předně uvádí, že tuto námitku vznesl žalobce až při jednání u soudu a součástí samotné žaloby tato námitka není. Přesto se jí ovšem soud zabýval, neboť úzce souvisí a navazuje na předchozí žalobní bod. V dané souvislosti je třeba především zdůraznit, že stanovení povinnosti zajistit nezávadné odvádění povrchových vod po odstranění stavby plyne z ustanovení § 180 odst. 2 písm. g) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. Podle tohoto ustanovení rozhodnutí o odstranění stavby mimo jiné obsahuje podmínky, kterými se podle potřeby zajistí úprava pozemku po odstranění stavby, nezávadné odvádění povrchových vod či vysazení zeleně. Pokud tedy správní orgán I. stupně takto uvedenou podmínku do výroku svého rozhodnutí zahrnul, postupoval v souladu s citovanou vyhláškou. Rozhodnutí o odstranění stavby pak podle citované vyhlášky může uložit mimo jiné dodržení konkrétních technických předpisů či požadavků dotčených orgánů [§ 180 odst. 2 písm. a) a b)], ani to však není obligatorní součástí rozhodnutí o odstranění stavby. Pokud tedy v projednávané věci správní orgán I. stupně v rozhodnutí o odstranění stavby takové podmínky žalobci nestanovil, není možné po něm dodržení technických předpisů či požadavků dotčených orgánů v tomto smyslu žádat a vynucovat je. Jinak řečeno, soud se v tomto ohledu nemohl ztotožnit s vyjádřením žalovaného, podle něhož správní orgán I. uložil pod bodem 4. rozhodnutí o odstranění stavby žalobci provést terénní úpravy v rozsahu požadavků dotčených správních orgánů. Tento závěr z rozhodnutí správního orgánu I. podle názoru zdejšího soudu neplyne (ani z výroku, ani z odůvodnění); ostatně pokud by soud aproboval takový závěr žalovaného, fakticky by to znamenalo, že řízení o odstranění stavby bude do určité míry nahrazovat řízení o (dodatečném) povolení stavby, což je nepřipustné. Nestanovil-li však správní orgán I. stupně konkrétní podmínky pro nezávadné odvádění povrchových vod, nemůže to samo o sobě vést k závěru o nezákonnosti takového rozhodnutí či jeho nesrozumitelnosti případně nepřezkoumatelnosti. Jak již totiž soud výše uvedl, na výrok rozhodnutí o odstranění stavby je třeba nahlížet jako na celek. V kontextu celého výroku daného rozhodnutí (včetně podmínek pro odstranění stavby) je pak bod 4. nutno vyložit toliko tak, že správní orgán požaduje zajištění odvádění povrchových vod tak, jak bylo provedeno před vybudováním odstraňované stavby; jak ostatně plyne z vyjádření účastníků a osob zúčastněných, komunikace zde existovala a byla užívána dokonce po několik desítek let a z tohoto logicky plyne, že i odtokové poměry zde musely být nějak uspořádány. Pokud tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci nestanovilo žádné konkrétní povinnosti týkající se nezávadného odvádění povrchových vod, není to vadou řízení, pro kterou by bylo nutno takové rozhodnutí ze strany soudu zrušit, na druhou stranu ovšem na základě takového rozhodnutí nelze po žalobci požadovat naplnění podmínek přísnějších, než uvedení komunikace (včetně způsobu zajištění odvádění povrchových vod) do původního

stavu. Ostatně pokud by po odstranění předmětné stavby byly odtokové poměry v dané lokalitě nevyhovující, příslušné správní orgány mají dle stavebního zákona nástroje, jak takovou situaci řešit (srov. např. shora zmiňované ustanovení § 137 stavebního zákona).

Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že si je vědom skutečnosti, že odstraňovaná stavba v dané lokalitě oproti původnímu stavu zřejmě zlepšila místní poměry, ostatně osoby zúčastněné v průběhu řízení před správním orgánem ani netrvaly na jejím odstranění. Na druhou stranu ovšem soud nemohl akceptovat situaci, kdy žalobce rezignoval na požadavky zákona, resp. správního orgánu I. stupně, a to bez jakékoliv právní snahy o řešení, jež by se formálně projevila ve správním spise či byla jinak doložitelná. Neprokázaní podmínek nezbytných pro dodatečné povolení stavby jde k tíži žalobce, který měl dostatek prostoru i součinnosti ze strany příslušných orgánů, aby situaci napravil (srov. závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2001, čj. 29 Ca 62/2001-24, publikovaný pod č. 982/2002 Soudní judikatury ve věcech správních). Jak potom plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 2. 2007, čj. 1 As 46/2006-75, č. 1202/2007 Sb. NSS), *„[n]ení totiž možno připustit takový výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení. Má-li norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, kdy žadatel postupoval podle zákona, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval (argumentum a minori ad maius).“* Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby musí tedy splňovat stejné požadavky a nároky, jaké jsou zákonem kladeny na samotné stavební povolení. Provádí-li stavebník stavbu v rozporu se stavebním povolením a následně požádá stavební úřad o její dodatečné povolení, musí v průběhu řízení o dodatečném povolení prokázat podmínky plynoucí ze stavebního zákona snažit se minimalizovat zásahy do práv a oprávněných zájmů dotčených osob a usilovat o dohodu ve sporných otázkách, vědom si svých předešlých pochybení.

Krajský soud v Praze tedy žádnou ze vznesených žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto mu nezbylo, než žalobu zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud žalovaný požadoval s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, přiznání paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony po 300 Kč, tuto částku soud žalovanému přiznat nemohl, neboť úhradu takových výdajů (hovorné, poštovné apod.) soud považuje za součást běžné administrativní činnosti žalovaného jako správního orgánu, jež zahrnuje s výjimkou případů mimořádné povahy i obhajobu svých správních rozhodnutí před soudem. Je třeba také upozornit na to, stejně jak již zdejší soud učinil např. ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2014, čj. 45 Af 24/2012-67, že závěry citovaného nálezu Ústavního soudu se na žalovaného jako na státní orgán nevztahují. Tento nález dovozující analogickou aplikovatelnost paušálů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu i na případ nezastoupených účastníků je založen na závěru o nedůvodně diskriminačním zacházení mezi žalobci zastoupenými a nezastoupenými, kdy po druhé skupině je na rozdíl od skupiny první vyžadováno prokazování skutečné výše vynaložených hotových výdajů. Původcem této nepravé legislativní mezery, jež Ústavní soud vedla k připuštění *analogie iuris*, však je stát, jehož je žalovaný nedílnou součástí. Zatímco fyzické i právnické osoby mohou argumentovat nepřijatelností diskriminace, jež v konečném důsledku vede k zásahu do jejich vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny základních práv a svobod, stát v tomto směru před svými vlastními legislativními pochybeními chráněn není a (pokud si to takto jako zákonodárce přál) diskriminován být může. Konečně lze poukázat i na odst. 46 zmíněného nálezu, který soud vede k tomu, aby si posoudil, zda břemeno dokazování konkrétní výše hotových výdajů skutečně je pro toho kterého účastníka nadměrně zatěžující. V tomto případě je zjevné, že

žalovaný jako správní orgán by měl být plně personálně vybaven k tomu, aby věděl, jakým způsobem své hotové výdaje spojené s projednáním žaloby před soudem prokázat.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v šesti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. listopadu 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová